

KOLEGAMENTO CH 28. marca 2020

**Rodina mediálne opäť spolu
Príspevok k bratskej vzájomnej závislosti**

(2519M, dĺžka 1h19 min., preklad a dabing: Zora K.)

1. KORONAVÍRUS – Krízová situácia vyzýva k novému nasadeniu sa pre bratstvo

Titulky:

Koronavírus – kto je v prvej línii a kto zostal doma: mnoho spôsobov, ako žiť pre druhých

Koniec epidémie? – svedectvo z Konga, ako zvíťazili nad ebolou

Sýria – hlas nádeje po 10 rokoch vojny

Globálne výzvy nás pobádajú

- hrdinsky žiť

- žiť pre druhého

- žiť v prítomnosti

- prebudiť nádej

Mimoriadne vydanie kolegamenta

Stefania Tanesini, Redazione Collegamento CH: Ciao. Všetkých vás vítam na Kolegamente.

Zdravím všetkých, ktorí nás sledujete na webovom portáli alebo na stránkach Facebooku.

Ako vidíte, aj ja sa vám prihovám z domu, ako všetci. Prežívame skutočne mimoriadne obdobie, čosi, čo sa nikdy predtým nestalo a čo nás prinútilo prehodnotiť si svoj život.

Koronavírus spochybnil naše istoty, zvyky, naše vzťahy, spôsob života, ekonomiu; Pandémia zapríčinila smrť tisícok ľudí na celom svete. Zároveň sme ale svedkami vlny hrdinských gest, máme na mysli tých, čo sú v prvej línii: lekári, zdravotný personál, tých, čo zabezpečujú verejný poriadok, kto zabezpečuje otvorené supermarkety, a kto sa vystavuje vysokému riziku a zabezpečuje, aby naše životy mohli pokračovať.

Keď sme v našej redakcii videli ako sa zhoršuje situácia, museli sme dať bokom plánované správy, samozrejme niektoré z nich nájdete v nasledujúcich dňoch na webovej stránke kolegamenta a sociálnych sieťach, napríklad ako bolo aj nedávne stretnutie biskupov priateľov Hnutia fokoláre.

Nemohli sme vychádzať von, cestovať, preto sme sa rozhodli požiadať vás o príspevky. A odpoveď bola skutočne mimoriadna, dostali sme množstvo príbehov, skúseností o tom, ako mnohí z nás na celom svete snažia čeliť tejto situácii.

Z časových dôvodov sme mohli v Kolegamente použiť len niektoré príbehy, ale ostatné tiež nájdete na webovej stránke, preto vás prosíme, posielajte nám ich aj ďalej!

Začnime teda našu cestu. V prvej časti nám mnohí z nás porozprávajú, ako žijú v tomto čase Covidu-19. Samozrejme, že Koronavírus nie je jedinou krízovou situáciou, ktorej čelí súčasný svet. Nechceli sme stratiť zo zreteľa aspoň dve: Konflikt v Sýrii a situáciu v Kongu s problémom eboly v Severnom Kivu.

Potom nám Amy Uelmenová, Vincenzo Buonomo a Luigino Bruni ponúknu svoje úvahy nad situáciou, ktorú prežívame.

Potom si vypočujeme zvukový záznam s Chiarinou mimoriadne aktuálnou myšlienkou kolegamenta z 26. marca 1987.

A ukončíme rozhovorom s Emmaus, s ktorou sa spojíme od nej z domu.

SVEDECTVÁ

Stefania: Začnime z vašimi príbehmi a začnime priamo z Talianska.

Rosalba Poli, neurologo – co-responsabile dei Focolari in Italia – Roma, Italia: Som v práci, ako každý deň, v týchto dňoch zostávam v práci dlhšie, pretože s riaditeľstvom zdravotníctva, so všetkými operátormi, s rehoľníkmi pripravujeme núdzový plán na riešenie koronavírusu a aby sme zareagovali na potreby týchto veľmi ľahko zraniteľných ľudí, ktorí tu bývajú.

Sú to však samozrejme špeciálne dni pre každého a tiež pre celé našu rodinu Fokoláre v Taliansku. To, čo môžeme zaiste robiť, je milovať. [...] Prežívame tieto ťažké a bolestné chvíle, pretože sme možno stratili príbuzných [...], ale žiari v týchto dňoch svetlo a tým je svetlo Ježiša medzi nami, a sme si istí, že prišlo aj k im a sprevádzalo ich.

V týchto dňoch sme zakúsili mimoriadnu solidaritu mnohých, pretože prišli tisíce krátkych videí, správ, veľmi konkrétna solidarita, napríklad rúška a mnoho ďalších vecí z celého sveta. Chceme za to tiež osobitne poďakovať.

Pina Zinai, Roma, Italia: Ahojte, ospravedlňujem sa toto zamaskovanie. Koronavírus sa zdal byť vzdialenou realitou odo mňa a od môjho života, akoby som prežívala inú realitu, ako je tá, ktorú vidíme v televíznych novinách. Až v pokojné popoludnie 19. marca môj otec, ktorý žije vedľa nás, dostal vysokú horúčku [...]. Keďže začal zle dýchať, bolo potrebné ho hospitalizovať. Bolo to bolestné rozhodnutie. Vedela som, že nás nenechajú byť s ním, takže musel zostať sám, nikto nemohol ísť s ním, ale bolo to pre jeho vlastné dobro, takže nakoniec išiel. Musím však povedať pravdu: vidieť ho odchádzať samého a chorého sanitkou bolo veľmi bolestivé aj preto, lebo som nevedela, či ho znova uvidím. Na druhý deň nás zavolali do nemocnice, povedali nám, že je pozitívny na Covid, a tiež, že jeho situácia bola okamžite kritická a potom nás znova zavolali a povedali nám, že to nezvládol ... [...] Pohrebný obrad sme mohli sledovať cez Facebook, pretože sme boli všetci v karanténe a už sme nemohli ísť von ...

O dva dni neskôr sa jeden z chlapcov prebudil s vysokou horúčkou. Lekár nám okamžite poslal sanitku, aby sme šli do nemocnice na výter. Výsledok ukázal, že aj môj syn Samuel je pozitívny. Na chvíľu sa mi zastavil svet, lebo som uvažovala aj nad ostatnými z rodiny, o tom, čo by sa mohlo stať. Môj test bol našťastie negatívny, takže nás hospitalovali spolu. Samuel je teraz pokojnejší, celá rodina je nám nablízku, rovnako ako aj celá komunita a to nám, musím povedať, veľmi pomáha, drží nás. Niekedy v srdci, nepopieram, cítim strach z toho, čo bude, ale držme sa! Všetko bude v poriadku! Ciao!

Don Andrea Caelli, Chiavenna – Lombardia, Italia: Draží priatelia, ja som Don Andrea, som farárom v pastoračnej komunite v Chiavenne uprostred Álp, v srdci Álp. Je to úžasné miesto, ale teraz sa ho dotkol koronavírus rovnako ako celý svet. Spoločne prežívame veľmi peknú komunitnú skúsenosť, aj napriek bolesti. Najviac trpia umierajúci, chorí v domovoch seniorov, ľudia v nemocniciach, pretože do nemocníc nie je dovolený prístup, nemôžu sa navštevovať. Mojou hlavnou úlohou je sprevádzať rodiny, aby v týchto bolestných situáciách dokázali prijať toto fyzické oddelenie od svojich práve v čase umierania svojich blízkych.

V mojej komunite sme spolu s ostatnými kňazmi tiež zažili fyzickú prítomnosť tohto zla. Koronavírus sa nás tiež dotkol. Náš najmladší spolupracovník don Lorenzo, ukázalo sa, že je pozitívny, a to nám bráni byť mu blízko, zvykli sme spolu jedávať, zdieľať väčšinu dňa. Sme v karanténe. Táto situácia nás úplne obmedzila, ochudobnila. Ale v tejto izolovanosti sa ukazuje túžba po spoločenstve. A to vedie ku krásnej solidarite. Samozrejme, že nevieme, kedy to skončí, a teraz odprevádzame mŕtvych. Je ich veľa. Ale vieme, že Pán nás neopustí. Tento výkrik vystupuje ponad všetko. Všetko bude v poriadku!

Alberto Marsilio, Mira - Veneto, Italia: Dobrý deň, volám sa Alberto, bývam v Mira v provincii Benátky a som všeobecný lekár. Túto prácu vykonávam už 30 rokov a nikdy som nezažil také zložité situácie. Odkedy aj tu vypukla epidémia koronavírusu, my všeobecní lekári, sme v prvom kontakte s obyvateľstvom. Zaiste rozumiete, že už neexistuje pracovná doba. V určitom okamihu sa však scenár zmenil, pretože som bol informovaný, že kolegyňa, s ktorou som pracoval v predchádzajúcich dňoch, je pozitívna na koronavírus a že bola hospitalizovaná. Aj pre mňa začala tzv. karanténa, t. j. izolácia doma. Zrazu som sa ocitol na opačnej strane barikády, mal som rovnaké starosti a úzkosti ako moji pacienti. Našťastie urobený test ukázal negatívny výsledok a po niekoľkých dňoch som sa mohol vrátiť do práce. Vnútri som bol už samozrejme celkom iný, viac som sa vedel vžiť do situácie mojich pacientov. Snažím sa im volať každý deň, aby som zistili, ako sa majú. S niektorými sa tiež zrodilo puto, ktoré prekračuje rámec jednoduchého vzťahu lekár-pacient. Osobitne jeden pacient mi povedal: „Pozrite, pán doktor, mňa sa nezbavíte ani keď uplynie toto ťažké obdobie.“ A v skutočnosti ďalej žijeme týmto spôsobom, máme na zreteli “zlaté pravidlo”, to znamená robíme to, čo by sme chceli aby druhí urobili vám. Azda práve obdobie karantény mi pomohlo žiť viac v tomto duchu.

Pierangelo Pezzotta, Bergamo – Lombardia, Italia: Volám sa Pierangelo. Žijem v Bergame, v provincii ktorá je, ako celé Taliansko, známa po celom svete kvôli tejto

epidémii. [...] Minulý týždeň sme pochovali môjho švagra: Aj moja sestra má už vyše týždňa vysokú teplotu, preto si voláme tri, štyri aj päťkrát denne, aby sme si boli takto nablízku.

Na srdci mám ale aj mnohých kňazov, lebo v priebehu niekoľkých dní tu zomrelo viac ako 20 kňazov. Snažíme sa byť blízko nášmu biskupovi a ostatným kňazom. Jeden stratil matku, druhý sestru a tiež ďalší ... sú tu aj ďalšie problémy. Náš farár mi raz hovorí: „Pozri, práve som sa vrátil z polikliniky, kde som požehnal 35 rakví, ktoré vojaci brali na kremáciu.“ Preto byť nablízku ľuďom, aj Cirkvi... pripadá mi o ako spôsob byť prítomnosťou Ježiša mimo svätostánku, medzi ľuďmi. [...]

Potom mi prichádzajú telefonáty z viacerých rodín. Jedni mi povedali: „Od včera sme nič nejedli, nemáme potraviny, ani peniaze na nákupy“. Keďže pracujem v Charite, pripravil som balíčky s potravinami a priniesol som ich pod poštové schránky, lebo viem, že si ich prídu vziať a nedostaneme sa do kontaktu a neporušíme nariadenie. Potom dokážu ísť ďalej a prekonávať bolestné chvíle. Aj napriek tomu, že som teraz v tejto klauzúre, nenudím sa.

Matteo Beretta, Biassono – Lombardia, Italia: Ciao, my sme Matteo, Monica a Paola nás filmuje. Ja som lekárom, primárom v jednom hospici a venujem sa paliatívnej liečbe. V tejto zdravotnej pohrome som bol požiadany spolu so svojím tímom, aby sme pripravili nemocničné lôžka na príjem pacientov, inakšie by zomreli v samote. Celý môj tím hneď prijal túto požiadavku a predvčerom sa začala táto, v istom zmysle, celkom nová skúsenosť.

Jednou z vecí sa stalo, že som sa naučil dávať požehnanie. Nie preto, že by chýbali kňazi, ale preto, aby som nenechal umierať ľudí osamote, bez potešujúceho slova, ktoré možno mnohí už ani nepočujú.

Franca Capponi, Val Seriana – Lombardia, Italia: Ja som Franca, žijem v Doline Seriana, blízko Bergama, ktoré dnes všetci poznajú ako miesto s najvyšším výskytom infekcie koronavírusu; mŕtvych tu máme naozaj veľmi veľa. Prežívame neskutočnú situáciu. V doline je ticho, ktoré prerušujú iba sirény sanitiek, ktoré prechádzajú veľmi často, vo dne i v noci. Starosti sa tak menia na úzkosť, ticho, izoláciu. Všetci sme doma, nemôžeme ísť von. Bývam v bytovke s desiatkami inými rodinami, takmer všetci sú starší ľudia. Premýšľala som, čo by som mohla urobiť, aby sa tento stav nestal núdzovým stavom vzťahov. Napríklad, býva tu jedna pani, vdova, je chorá a nemá tu nikoho, kto by jej mohol priniesť lieky. Išla som jej ich vybať a doniesla a som jej ich. O niekoľko dní neskôr som zachytila, že celé dni nejedla, pretože ani nemá chuť do jedla, že sa opustila, nechce sa jej variť. Pomyslela som si, že jej navarím.

Na našom poschodí žije aj 95-ročná pani, ktorá často narieka, že nemôže vidieť svoju jedinú dcéru. Spomenula som si, že má rada jeden koláč, ktorý som raz urobila. Pripravila som jej ho a keď som zazvonila pri jej dverách, táto pani mi prišla okamžite s obrovským úsmevom otvoriť. V tom jej úsmeve som pochopila, že niekedy stačí iba kúsok koláča, aby sa ľudia potešili a rozveselili. Pokračujeme malými skutkami, a som presvedčená, že podobné veci by mohli povedať mnohí z našej komunity. Najdôležitejšou vecou je naša vzájomná modlitba, aby každý človek mohol zachytiť, že za všetkým je Božia láska a dúfame, že prostredníctvom týchto našich skutkov a modlitby, sa táto láska dostane ku všetkým.

Ana Moreno, novinárka - Madrid, Španielsko: V Španielsku sme si nemohli ani predstaviť, aký brutálny dopad bude mať koronavírus. Zomrelo tisíce ľudí a omnoho viac je nakazených.

Rúca sa zdravotný systém a to zvlášť v hlavnom meste Madride, ktorý je najviac zasiahnutý. Lekári, sestričky a celý zdravotný personál sa obetuje na 1000%! Vidíme mnoho solidarity: od výroby rúšok v domácnostiach, až po rozdávanie zdravotníckeho materiálu zo strany podnikov.

Každý deň večer o 8 celé Španielsko zaplaví vlna potlesku, na znak vďačnosti týmto ale aj zamestnancom supermarketov, lekárom a ostatným, ktorí bojujú proti šíreniu koronavírusu.

Myslíme aj na našich starých, ktorí nám veľmi pomohli v kríze v roku 2008, ktorí prežili občiansku vojnu v Španielsku i povojnové časy a teraz sú oni hlavnými obeťami.

Ale zároveň s touto krízou zdravotníctva sa zdvihla veľká vlna solidarity, čo prináša ducha bratstva, ktoré dúfame, že neskončí s krízou, ale bude každý deň rásť a pokračovať.

Ángel Toral, geriatra - Madrid, Španielsko: Ciao, som Ángel, lekár geriatra a pracujem v jednom penzióne pre seniorov v Madride.

Medzi starými ľuďmi i personálom už máme viacero prípadov. Zapríčiňuje to veľké starosti u príbuzných a nadmernú prácu pre tých, čo sú tam zamestnaní. Všetko toto vytvára veľké napätie, preto sa snažím šíriť pokoj, sústrediť sa na prítomný okamih a prosím Boha, aby mi pomáhal pri každom ťažkom rozhodnutí.

Vzniká mnoho situácií, ako konkrétne milovať, napríklad, v kontakte s príbuznými, ktorí chcú niečo odkázať starému príbuznému, ktorého nemôžu navštíviť. To bol prípad dcéry Rosarie, jednej z najstarších a najväčšie chorých stareniek, keď som jej povedal, že ju pozdravuje dcéra a že jej odkazuje, že ju má veľmi rada. Snažil som sa to vysloviť zo srdca, aby to vyznelo spoza rúška, a tak som spontánne dodal: „Rosaria, Boh ťa nesmierne miluje!“ a so všetkou láskou som jej hladil ruku v rukách s rukavicami.

Som presvedčený, že v týchto okolnostiach môžeme byť viac než inokedy sprostredkovateľmi Božej lásky, lebo on vie zruť každú izoláciu.

María Jesús Aranda, Talavera de la Reina - Španielsko: V jeden z prvých dní, keď som šla do supermarketu, pri pokladni som si všimla, že pokladníci sú vyčerpaní, už to nezvládali. Situácia bola chaotická, museli dopĺňať zásoby a súčasne platiť, boli vyčerpaní.

Cítila som, že musím niečo urobiť, preto som nahlas vyzval všetkých prítomných, aby potleskom odmenili týchto ľudí, mužov a ženy, ktorí tam robili nielen svoju prácu, ale priam sociálnu činnosť, pretože umožňujú ostatným nakupovať. Toto gesto ich dojal. Aj mne by sa páčilo, keby ma niekto povzbudil týmto spôsobom. Toto je moja malá skúsenosť.

Marilen Lee, Daegu - Corea: Ahojte všetci, volám sa Marilen. 18. februára bol v mojom meste Daegu zistený prvý človek pozitívny na koronavírus. Potom sa prípady dramaticky zvýšili. Mesto sa stalo červenou zónou.

Problém chýbajúcich rúšok je stále vážny. Jedného večera doma som mala iba dve. Priateľka mi povedala, že ak k nej prídem, dá mi 10 [...], ale na to by som musela prejsť

mestom, verejnou dopravou. Musím mať na mysli aj svoje dobro a tiež ostatných. Povedala som jej, aby rúška dala tým, ktorí to viac potrebujú. Po dvoch dňoch mi jedna kamarátka poslala balíček a vo vnútri bolo 50 masiek.

Je to v určitom zmysle pôst pre všetkých v Kórei, to znamená, že sa vraciame k Bohu, k láske, pretože chápeme, že ak ten druhý je v ťažkostiach, tiež ja sa cítim v ťažkostiach. Jediný spôsob, ako prekonať túto krízu je posilniť vzájomnú lásku. Tiež sa každý deň modlím za vás všetkých na celom svete!

2. KORNAVÍRUS – Práca, štúdium, vzťahy, solidarita: ako sa zmenil chod našich dní

Stefania: A ako sa zmenili naše dni v zamestnaní, škole, náš každodenný život v rodine, čatovanie s priateľmi? Ako čelíme spoločenským výzvam, ako napríklad prijatie odlišných od nás, materiálne slabších od nás? Azda ešte viac odhaľujeme veľký potenciál internetu, ktorý nám napríklad umožňuje študovať aj z domu. Pozrime si to.

Matteo Bruno: Tento kanál You Tube mám už 14 rokov...

Matteo Bruno (Chudý pes) má na svojom kanáli YouTube viac než 350.000 odoberateľov.

Na svojom vlogu sa zhováral s profesorkou Emanuelou Stoppoloniovou, bývalou gen z Ríma.

Strašne by ma zaujímalo, ako sa zmenil váš život počas tejto karantény. Dnes vám porozprávam príbeh mladej profesorky literatúry. Prečo som si vybral práve Emanuelu? Ty si sa zrazu rozhodla vyučovať?

Emanuela: Rozhodla som sa vyučovať, áno, zriekla som sa trvalého pracovného pomeru, aby som mohla vyučovať. Teraz veľmi využívame elektronický register, a nielen to. Vyučujem napríklad cez Skype alebo Zoom, kde môžem premietiť videá z lekcí, so všetkým, čo k tomu patrí, študenti sú napojení na tento link. Kludne môžem otvoriť tabuľu a písať na ňu.

Matteo: Ja som na gymnáziu bol trochu dutý, nechcelo sa mi učiť. Čo teraz robia tvoji študenti?

Emanuela: Nepoľavili, skôr pridali. V skutočnosti všetci sme museli pridať, i my učitelia, ktorí sme sa hneď zmobilizovali, a tiež študenti, lebo dostávajú úlohy. Všetci sú so mnou v kontakte a ak niečomu nerozumejú, bez problémov sa opýtajú. Zaiste, keď sa raz vrátíme do triedy, bude to iné.

Matteo: A práve v tom je ten múdry nápad.

Emanuela: Myslím, že najdôležitejšie je žiť prítomný okamih, čiže žiť okamih za okamihom čo najlepšie to, čo treba robiť. Lebo, ak by si si robil plány do budúcnosti, chytí ťa panika, ale ak dokážeš dobre robiť veci teraz, lepšie sa ti bude čeliť budúcnosti.

Matteo: Emanuela asi zasiahla stred, lebo vo chvíľach, ako je táto, jediná možná vec je žiť prítomnosť a robiť čo najlepšie to, čo sa dá robiť z domu. Alebo to aspoň skúsiť.

Prajem ti príjemné opravovanie úloh, príjemné skúšanie na diaľku i túto diaľkovú školu! Ciao!

Emanuela: Ok. Ciao!

Enzo Faranna, Mantova – Lombardia, Italia: Aj ja by som vám chcel porozprávať malú skúsenosť. Presne v utorok pred Popolcovou stredou sa začal stupňovať strach zo šírenia koronavírusu. V našom obchode predávame všetko pre deti. Prežili sme tam skutočne scény ako vo filme. Ľudia začali do písma vykupovať regály a robiť si prehnané zásoby, zvlášť s dezinfekčnými prostriedkami každého druhu. Vzhľadom na tento rytmus sme si popoludní s kolegami kúpili posledné flakóny s dezinfekciou v pomyslení, že budú veľmi potrebné aj pre nás.

Ale krátko pred zatvorením obchodu prišiel do obchodu náš stály zákazník, pán Abdel Rahim. Prišiel ku mne a pýtal sa, či máme dezinfekciu, potreboval ju pre svoje deti. Odpovedala som mu, že je vypredaná, hoci vnútri som vedel, že by som mu mohol dať svoju.

Vrátil som sa domov a vyslovene som si bol odporný, bol som z toho úplne nanič. Povedal som o tom Silvii, a z tohto zdieľania vyplynulo, že môžeme niečo napraviť, lebo pán Abdel Rahim pracuje v autoopravovni v Mantove a mysleli sme si, že pri hľadaní autoopravovne a jeho mena, že nám ho Google pomôže nájsť.

Keď som prišiel na miesto, nenašiel som ho tam. Rozhodol som sa nechať mu balíček tam u neho v práci a napísať mu správu. Vysvetlil som mu, že pre nás kresťanov práve v ten deň začínal pôst, teda pôstne obdobie a že práve vtedy sa máme zrieknuť niečoho, k čomu napríklad lipneme a že som sa rozhodol začať tieto Božie chvíle práve od neho.

Pred pár dňami, práve čo sa mali zatvoriť všetky obchody, prišiel Abdel Rahim, z diaľky sa na mňa pozrel, trikrát sa päťou udrel do hrude na znak vďaky a hovorí: „Keď by si hocičo potreboval, počítaj so mnou.“

Som šťastný s vedomia, že pôst môže zadostučiniť potrebám druhých, urobiť niečo pre väčšie dobro. A to je všetko.

Muriel Fleury, Parigi - Francia: Francúzsko začalo s karanténou pred 10 dňami, správa sa rozšírila a vyvolala šok. Opatrenia boli stále prísnejšie. Uzavretie väčšiny ekonomických aktivít sa deje po 18 mesiacoch od silných spoločenských nepokojov a manifestácií „žltých viest“ proti zdražovaniu a po štrajku v túto zimu na protest proti dôchodkovej reforme.

Táto karanténa vyprázdnila razom ulice, ale rozkvitlo mnoho solidarity a bratstva.

Je to príležitosť skontaktovať sa s osobami, o ktorých roky nič nevieš, s priateľmi, príbuznými. Napríklad jedna stará pani sa po troch rokoch znovu porozprávala so svojou dcérou. Keď sme jeden ďaleko od druhého, to nás zblízuje.

Michel je neveriaci a Souleymane je moslim, žijú s nami toto obdobie izolácie.

Michel Teboul, Montreuil, Francia: Ako ateista sa stotožňujem s heslom: „Na zastavenie epidémie: Každý sám u seba doma, ale všetci spoločne“. Táto izolácia mi umožnila pohovárať sa so staršími ľuďmi, ktorých poznám, lebo som chcel vedieť, ako sa majú a či nepotrebujú pomoc. Považujeme za dôležité byť dnes večer o 20 hod. s mnohými v našej štvrti v oknách a zatlieskať zdravotnému personálu a poďakovať im všetkým, že riskujú svoje životy, aby pomohli druhým.

Souleymane Sow, Créteil - Francia: Volám sa Souleymane Sow, som moslim, žijem vo fokoláre v Créteil. Ako viete, teraz sú všetky kostoly i mešity zatvorené, aj my sme zatvorení doma, ale to nám nebráni pestovať svoj vzťah s Bohom. Keď moji bratia kresťania sledujú

modlitby, ja sa utiahnem do izby na svoju modlitbu a čítam si Korán. Často si kladieme rôzne otázky, vzniká tak medzi nami dialóg, aj chvíle modlitby za chorých, za lekárov, aby nám Allah pomohol nájsť spôsob liečby a lieky pre túto chorobu, ktorá zabíja na celom svete.

Regina Galli, Decade SA, Cordoba, Argentína: Ahoj, som Regina z Córdoby v Argentíne.

Náš podnik sa riadi zásadami ekonómie spoločnosti, distribuuje zdravotnícke potreby a sídli v Córdobe v Argentíne.

V poslednej dobe sme mali veľký dopyt po výrobkoch, ako sú napríklad gély na báze alkoholu alebo o rúška. Rozhodli sme sa ich dávať predovšetkým ľuďom s dýchacím, žalúdočným alebo iným ochorením, ktorí skutočne potrebujú masky a gély na báze alkoholu. Bola to veľká výzva, pretože sme boli nabádaní predávať gély a rúška za neuveriteľné ceny. Snažíme sa dodržiavať zásady ekonomiky spoločnosti a veríme, že v týchto núdzových situáciách by sme nemali špekulovať ako dosiahnuť zisk v krátkom čase, a pritom poškodiť dobré meno spoločnosti a jej spoločenskú zodpovednosť.

A to málo, čo nám zostalo, sme nechali pre našich pacientov, ktorí to skutočne potrebujú, pretože ich patológie vyžadujú použitie rúška a alkoholického gélu. Je to veľká výzva, ale vždy venujeme pozornosť tomu, čo je sociálne, morálne a eticky správne. Objímam vás všetkých!

Rabbina Silvina Chemen, Comunità Bet El, Byenos Aires - Argentina: Ahojte! Ja som rabínka Silvina Chemenová z komunity Bet El z Buenos Aires, Argentína.

Chcem sa s vami podeliť s rozhodnutím našej komunity zrušiť všetky naše programy, všetkých dobrovoľníkov, ktorí sa venujú vareniu jedla bezdomovcom, pretože naša komunita odmietla prestať s touto činnosťou.

Povedali, že ľudia viac, než inokedy potrebujú našu prítomnosť a pomoc. A tak aj napriek potrebnej bezpečnosti, my židia spolu s mnohými z Hnutia fokoláre, s ktorými nie sme len priatelia ale žijeme konkrétne bratstvo, prinášame jedlo tým, ktorí to potrebujú.

Sú to drobné humánne gestá, ktoré mi dávajú nádej, že po skončení pandémie, nielen tí, ktorí sa už angažujú, ale aj mnoho ďalších, pochopí, ako sme jeden na druhom vzájomne závislí. O čo viac sme doma sami, o to viac chápeme, že sa jeden bez druhého nemôžeme zaobísť, a bez mnohých ďalších, ktorých vidieť i nevidieť.

Odtiaľ, z Argentíny, odkiaľ sme začali úplnú karanténu a vidíme, čo sa deje vo svete, chceme vyjadriť celú našu blízkosť a lásku osobám, čo tak trpia v Taliansku a iných krajinách.

Virtuálne vás objímam, až kým to nebudeme môcť urobiť osobne a obnovujem svoje nasadenie pri budovaní zdravého ľudstva, kde starosť o druhých je našim prvým príkazom. Srdečne ďakujem!

Tanino Caruso, medico, Bergamo – Lombardia, Italia: Pozdravujem vás všetkých z Bergama. Volám sa Tanino, som volontár a lekár. Nebudem vám rozprávať o mojej práci, ale o Mt 25, o združení, ktoré som založil s mojou manželkou na pomoc núdnym rodinám v boji proti plytvaniu potravinami. V tejto zdravotnej situácii sme si položili otázku, či nezatvoriť túto našu činnosť, hoci každý týždeň prijímame viac než 200 rodín. Rozhodli sme sa pokračovať, ale prijali sme niekoľko rozhodnutí: aplikujeme všetky bezpečnostné

nariadenia, zredukovali sme počet dobrovoľných brigádnikov, otvorili sme službu donášky domov pre rodiny v najväčších ťažkostiach, ktoré nie sú mobilné a vystavili by sa riziku.

Je to práca navyše a nie je to jednoduché, ale to nám pripomína dôvod, prečo sme sa inšpirovali 25. kapitolou z Evanjelia podľa Matúša: neboli to len slová: „Bol som hladný a nasýtili ste ma“, ale aj slová o rozmnožení talentov, ktoré sme dostali od Boha. Pre mnohé rodiny je naša pomoc o to vzácnejšia, že z dôvodu epidémie ľudia majú menej prostriedkov.

Na záver vám prečítam jeden z nedávnych pozdravov: „Zo srdca ďakujem za včera, keď som ťa videl, bolo to pre mňa symbolické gesto, že aj napriek všetkému si prišiel a priniesol si nám toto Božie požehnanie. Deti boli také šťastné! Ja zarobím len na prenájom a druhá práca mi umožní robiť nákupy, ale v tomto období som samozrejme, doma, preto ti chcem povedať, že včera si bol pre nás ako anjel z neba.“

Ďakujem a všetkých zdravím!

Veronica Viscardi, Gen 3, Milano, Lombardia, Italia: Ciao. Teraz cez karanténu som zistila, aké dobré je byť doma s rodinou. Napríklad včera som si s otcom zahrala basket, bola to vzácna chvíľa. Je to aj možnosť naplno žiť prítomný okamih, každý okamih prežiť s radosťou a čo najlepšie.

Madre: Objímame vás!

Padre: Rodina Viscardiocov vás všetkých pozdravuje!

Matteo, Gen 3, Miláno, Lombardia, Italia: Som Matteo, mám 11 rokov, žijem neďaleko Milána. Pred 4 týždňami zatvorili školy a odvtedy som nevidel svojich kamarátov. Deň je úplne iný, než predtým, som stále doma, ale našťastie učíme sa on-line. V tomto období je dôležité dobre urobiť svoju časť, v štúdiu, alebo doma. Niekedy zavolám aj sestru, aby sme sa zahrali, ale pomôžem s niečím v domácnosti. Myslím, že toto obdobie nám pomáha byť viac spolu celá rodina, mať sa radi a všetci pracovať pre spoločné dobro.

Matteo con la sorellina: Ciao!

Davide: Volám sa Davide, mám 6 rokov.

Carla: Ciao, ja som Carla. Toto je Luca, má 4 roky a Benedetto má dva.

Anna: Ja som Anna a mám 7 rokov. Doma sme už 27 dní, ale je nám veselo. Dnes som piekla koláče na sviatok otcov a dáme ich aj našim susedom.

Tak, už sme pripravení s našimi koláčmi a ideme k susedom.

Davide: Nakazíme ich radosťou!

Juan Pablo: Nakazíme ich radosťou! (musica)

Nakazme sa radosťou!

Kitty Durburrow, infermiere – Kalifornia, USA: Posledné dva týždne sme v našej nemocnici zrušili všetky nezávažné operácie a všetky lekárske návštevy sme urobili cez video. Okrem toho sme všetkým návštevníkom zabránili vstup do nemocnice, aby sme zabránili šíreniu vírusu. Mesto prijalo plán pomoci pre kritických pacientov, ktorí potrebujú respirátory. Osobné ochranné pomôcky, ako sú rúška pre personál, sú životne dôležité, robíme všetko, čo je v našich silách, aby sme nečerpali z rezerv. Som hlavná sestra, každý

deň chodím do práce a snažím sa zmiernovať obavy celého nášho personálu. Ide o celosvetový problém, ale spolu ho porazíme.

Joe Chehade, farmacista – Kalifornia, USA: S manželkou Mae máme lekára Ekonomiky spoločenstva v Los Angeles v Kalifornii. Prirodzene, že v tomto období sme veľmi zaneprázdnení. Chýbali nám rúška, alkohol na dezinfekciu rúk. My osobne i celý personál sa cítime zraniteľní. S Mae sme prosili Máriu, aby nás Boh ochránil a v srdci sme pocítili, že naše modlitby boli vyslyšané. Vedeli, že sme vystavení riziku, ale že pre komunitu je potrebné nechať lekára otvorenú.

Na druhý deň sme dostali veľkú zásielku alkoholu a dezinfekcie na ruky, ktoré predtým veľkoobchod odmietol. Bolo to dostatočné pre naše potreby i pre zásobenie našej komunity. Iní sa zase osmelili a ponúkli nám rúška, hoci sami ich nemali veľa. Dokonca pri dverách sa objavil jeden chlapec a hovorí: „Som váš sused a nesiem vám rúška, chcete?“ Bol to stonásobok.

Chris Piazza, studente – Kalifornia, USA: S mladými z fokoláre v Kalifornii a zo severného Mexika som začal projekt na pozdvihnutie myšlienky zjednoteného sveta hlavne pre tých, ktorí o tom nikdy nepočuli. Pozvali sme ľudí z každej spoločenskej skupiny, ktoré v rámci svojich komunít majú skvelé iniciatívy, napríklad sociálneho charakteru, aby sa podelili so svojím pohľadom na zjednotený svet.

Odkedy sme v karanténe, nemôžeme chodiť do nášho štúdia v Tijuana, v Mexiku, ktoré je pre našich Mexičanov na pol cesty od miesta, kde žijem. Preto s kolegom Noé Herrerom natáčame na diaľku so zariadením, ktoré vidíte za mnou, aby sme sa v tomto čase izolácie, delili o jednotu.

3. KORONAVÍRUS – VZDIALENÍ, ALE ZJEDNOTENÍ

Stefania: V našich komunitách sa v rôznych mestách na celom svete zrodilo množstvo ďalšej iniciatívy na pomoc, podpory, modlitby. Poukážeme aspoň niektoré.

Francesco Bertolini: Ahoj! Vitajte pri *Múriku*. Vedľa mňa sú tu Chiara, Silvia a Roberto. Ako viete, asi dva týždne sme kvôli vírusu Covid-19 zatvorení doma. Na jednom video rozhovore s priateľmi sme si položili otázku: akým spôsobom môžeme v tejto situácii milovať svet?

Roberto Spurio: Napadlo nás, že sa každý deň budeme kontaktovať a povieme si, ako byť nablízku osamoteným ľuďom. Vznikol tento *Múrik*, je to taký návrat k starým zvykom, keď si rôzne skupiny v našich mestách takto dávali zraz.

Silvia Zubani: V týchto dňoch tadiaľ neprešli len gen, kamaráti, ale aj mladí z celého sveta a delili sa o situáciu epidémie vo svojich mestách a to, ako sa majú.

Chiara Toniolatti: Sme takto spolu a delíme sa o naše skúsenosti, informácie, hráme sa, aby sme pokračovali takto milovať ľudí z domu a použili pritom nové cesty. Čakáme na vás pri *Múriku* každý deň od 15 hod. na videokonferencii. Adresu nájdete na konci tohto videa. Zdravíme vás od *Múrika*!

Tutti: Ciao!

Didascalìa: #ILMURETTO - CODICE ZOOM: 661-382-359 - TUTTI I GIORNI DALLE 15:00
ORA ITALIANA

Pray4Unity - #InTimeForPeace

Una Gen 3 A: Ahojte decká! My sme Gen 3 z Milána a chceme sa vás opýtať.

Una Gen 3 B: Poznáte akciu „Pray4Unity/Modlitba za jednotu?“

Una Gen 3 C: Chceme sa každý deň zastaviť a zostúpiť do hĺbky.

Una Gen 3 B: Stačí aj minúta.

Una Gen 3 A: Je to taká virtuálna štafeta. Podarí sa nám budovať jednotu takto na diaľku?

Un Gen 3 A: Rozhodli sme sa dať si náramok, alebo si uviazať šnúru, aby sme si pohľadom na ňu spomenuli jedni na druhých.

Una Gen 3 C: Nie sme sami! A čo vy? Ste sa?

Tutti: Ciao!

Santiago, Medellin – Colombia: Ciao, volám sa Santiago.

Jazmín: Ja sa volám Jasmin, sme súrodenci, gen 2 z Medellinu v Kolumbii a patríme tu medzi *Mládež za zjednotený svet*.

Santiago: Ako viete, teraz musíme byť doma.

Jazmín: Na virtuálnom stretnutí gen tento týždeň sme si povedali, že okrem toho, že musíme byť doma, že musíme urobiť niečo pre naše mesto. Poznáme veľa rodín, ktoré pracujú len niekoľko dní, takže nemajú peniaze na to najpotrebnejšie teraz v čase izolácie. Rozhodli sme sa zozbierať peniaze na nákup a priniesť im ho domov bezpečným spôsobom.

Santiago: Raz ma sestra požiadala pripraviť jedno video.

Jazmín: Video malo veľký úspech, zavesili sme ho na sociálne siete a tak sme získali peniaze na pomoc mnohým rodinám.

Santiago: Krásne na tejto skúsenosti bolo vidieť šťastie týchto rodín, ale zvlášť šťastie tých, čo k tomu prispeli.

Speaker: *Počuj, toto je oznam pre teba!*

Vieme, že aktuálna situácia vo svete je kritická a správy nám robia starosti. Táto téma nás všetkých zaujíma, preto pevne veríme, že riešenie nie je len v tom, že zostaneme doma.

Mladí za zjednotený svet sú presvedčení, že každá naša akcia – má cenu!

Býť doma a pomáhať a šíriť radosť v rodine – má cenu!

Deliť sa s pravdivými správami a vyhýbať sa senzáciami – má cenu!

Nakupovať tak, aby sme nevykúpili všetky zásoby – má cenu!

Ak takto všetci zareagujeme – bude to cítiť!

Mladí za zjednotený svet s Hnutím fokoláre ťa pozýva prispieť ekonomicky a takto pomôcť rodinám, ktorým v tejto situácii chýba to najpotrebnejšie.

Po dohode s niektorými zásobovateľmi potravín sme nadobudli potraviny vo výške 75.000 pesos pre mnoho rodín.

Každé pesos má cenu. Takto sa nám podarí urobiť nakúpiť mnohým. Sme presvedčení, že každý príspevok sa opláti.

Modlitba detí gen 4 z Južnej Kórei.

Famiglia tutta insieme: Bože, teraz je koronavírus na celom svete, preto my deti nemôžeme chodiť ani do škôlky ani do školy.

Una Gen 4: Nemôžeme sa ísť hrať s kamarátmi. Ale najhoršie je, že nemôžeme chodiť na stretnutia gen 4, kde je nám tak veselo.

Una Gen 4: Dospelí hovoria, že musíme dávať pozor a umývať si ruky a nosiť rúška, lebo tento vírus je neviditeľný. Je skutočne hrozný.

Un Gen 4: Ale my gen 4 veríme, že ty, Bože nám pomôžeš. Daj veľa síl lekárom a sestričkám, ktorí sa starajú o chorých.

Una Gen 4: Daj múdrosť tým, čo chcú zastaviť šírenie vírusu, aby čo najskôr našli liek.

Una Gen 4: Prosíme ťa ešte, pomáhaj chorým!

Due Gen 4 e la mamma insieme: Urob niečo, aby sme znovu mohli stretnúť starých rodičov, rodičov a kamarátov a spolu sa s nimi zahrať a mať ich radi.

Una Gen 4: My gen 4 sa veľmi modlíme. Každý deň si hádzeme kocku a posielame ti mnoho balíčkov plných lásky.

Un Gen 4: Najdrahší nebeský Otec, prosíme ťa o to v mene nášho Ježiša.

Un Gen 4: Amen! (musica)

Stefania: Obrovsky ďakujeme našim gen 4 z Kórei, ich modlitba vystihuje nás všetkých.

4. KONGO – AKO SA PODARILO PREKONAŤ EPIDÉMIU

Stefania: Ako sme si povedali, nemôžeme obísť ostatné krízy, ktoré ďalej ohrozujú ľudstvo. Začnime reportážou z oblasti severného Kivu z Demokratickej republiky Kongo. Ďakujeme Victorovi a komunite Fokoláre v meste Beni. V tejto oblasti obyvateľstvo trpí dlhé roky hrozným násilím a okrem toho bojujú s vírusom Ebola.

Potom sa vrátíme do Sýrie, 10 rokov od začiatku konfliktu, kde je pre nás Francesco Tortorella, zodpovedný za medzinárodné projekty spolupráce AMU – Akcie zjednotený svet, našej mimovládnej organizácie pre rozvoj národov.

Tutti: Ciao!

Victor Kamala, Beni – Repubblica Democratica del Congo: Sme malá komunita v meste Beni, asi 400 km od fokoláre v Gome.

Od roku 2014 sa v tejto oblasti dejú hrôzostrašné veci, masakry... a od r. 2018 sa tu objavil aj ebola. Nebolo ľahké prežiť. Prežili sme veľmi bolestné obdobie a nevedeli sme, čo robiť, lebo ľudia boli v karanténe. Niektorým rodinám z hnutia sa poradilo odísť, utiecť pred vojnou a chorobou. Ale spomenuli sme si na Chiarine slová počas bombardovania Talianska, že Chiara nemohla opustiť svoje mesto, lebo v meste sa rodili prvé záblesky hnutia. Aj my sme sa rozhodli zostať a pokračovať v Božom diele s tými, čo zostali.

Aj napriek tejto situácii, navzájom sme si pomáhali a tiež sme robili apoštolát, chodili za sirotami, obeťami masakry a epidémie. Takto už dva roky žijeme s touto chorobou; S mladými si pomáhame a vzájomne podporujeme.

Prosíme preto aj ľudí v Taliansku, aby si navzájom pomáhali. Aj napriek koronavírusu sme presvedčení, že všetko skončí dobre. Naším tajomstvom je žiť Ježiša Opusteného. Veľa síl a aj my, napriek vírusu Eboly, ideme ďalej.

5. SÝRIA –PO 10 ROKOCH VOJNY ZÁBLESK NÁDEJE

Stefania: Vitaj, Francesco!

Francesco: Ciao Stefania!

Stefania: Ani pred mesiacom si sa vrátil zo Sýrie, kde si videl ako sa darí našim projektom, navštívil si našich spolupracovníkov v tejto oblasti. Aká je tam teraz situácia?

Francesco: V porovnaní s návštevou minulý rok, tento raz som tam videl hlavne dve veci: neuveriteľnú schopnosť Sýrčanov usmievať sa aj napriek všetkému 9-ročnému vojnovému utrpeniu a venovať sa druhým. Naši kolegovia hovoria: „Príležitosť darovať sa druhým je to, čo ma drží nad vodou, dáva mi odvahu a silu tu zostať.“

Pre mňa je to lekcia života, ktorá hovorí, že život je vždy silnejší než smrť.

Potom som videl veľké vyčerpanie, ľudia už viac nevládu. Táto svetová vojna v Sýrii nejaví známky konca, naopak teroristické útoky pokračujú, okrem toho je tam obrovská ekonomická kríza. Predstavte si, že úradník alebo učiteľ, ktorý pred 10 rokmi zarábala mesačne približne 800 €, dnes zarobí 40€. Elektrinu majú len pár hodín denne. Rodiny nemajú peniaze na lieky, na oblečenie, na kúrenie. Pomyslite si na chronicky chorých: nemajú peniaze na potrebné lieky. A to aj z dôvodu medzinárodného embarga.

K tomu všetkému sa dnes pridala kríza koronavírusu. Videl som tam obyvateľov na konci, ktorí hovoria: „Už dosť! Pomôžte nám, prosíme, už nevládzeme!“

Stefania: Počuj, ale čo teraz najviac potrebujú?

Francesco: Povedal by som, že všetko, ale najviac azda tri veci.

Prvá vec: potrebujú lieky, napríklad na liečenie rakoviny. Počas nášho pobytu jeden pán prišiel do nášho úradu vziať si lieky, lebo v lekárňach tento liek za posledných 5 dní zdražel z 8 na 13 Eur. Invalidi potrebujú protézy. Jedno dievča zasiahnuté nášľapnou bombou je v posteli už 5 rokov, lebo chýbajú lieky i pomôcky. Potrebni sú logopédi, lebo deti, po tom, čo videli zomierať svojich súrodencov, nevedia viac hovoriť. Potrebné je jedlo, šaty, nafta na kúrenie.

Druhá vec: Potrebujú znovu začať pracovať. Sýrčania pred vojnou dostali vysokú profesionálnu formáciu, dnes sa tento ľudský kapitál stratil aj z dôvodu utečenectva; treba ho obnoviť. Máme tam skvelý tím mladých hydraulikov, ktorí chcú znovu pracovať a tak zadarmo opravujú zničené domy pre rodiny, ktoré sa chcú vrátiť: potrebujú pracovný

materiál a nástroje. Máme tam mladé krajčírky schopné šiť aj svadobné šaty, ale potrebujú šijacie stroje.

A po tretie. Ľudia potrebujú podržať, podporiť ich, nechať ich hovoriť, vyzprávať sa, aby sa necítili zabudnutí. Jedným slovom, potrebujú pocítiť, že patria do tej širšej rodiny.

Stefania: Zaiste. Dôležité je, aby sme v tejto krízovej situácii koronavírusu nezabudli na tieto otvorené bojiská, prejavili týmto ľuďom našu solidaritu. Ako by sme v tom mali pokračovať? Ako pomôcť na diaľku?

Francesco: Áno, môžeme im dať pocítiť našu blízkosť napríklad nejakým listom, správou, videom na mobile, nejakým pozdravom... a neadresujeme ich len osobám, ktorým sa pomáha rôznymi projektmi, ale aj operátorom týchto projektov, ktorí majú problémy ako všetci ostatní a obetujú sa ako len vládu. Ak chcete, pošlite hoci aj nám vaše pozdravy a my ich doručíme do Sýrie.

Okrem toho by sme mohli urobiť konkrétne spoločenstvo dobier. Nech každý dá do spoločného nejaký prebytok a podeli sa s ním. Z celého sveta je možné zaslať tieto dary cez AMU alebo cez AFN; na obrazovke máte na to návod. [www.amu-it.eu - www.afnonlus.org]. My čo najlepšie, starostlivo a transparentne použijeme vaše dary, lebo vieme, že sú plodom malých zrieknutí každého. Na nasledujúcom videu môžete vidieť prácu našich fyzioterapeutov v Sýrii.

Stefania: Ďakujeme, Francesco! Ciao!

Francesco: Grazie, ciao!

Kríza v Sýrii

Projekt Fyzioterapeut– Homs

Muhammad al-Salim

Speaker: Muhammad má 4 dvojčičky, 2 dievčatká a 2 chlapcov. Žijú v skromnom dome s 2 izbami. Muhammad, v dôsledku pádu z 10 poschodia v práci, má paralýzu dolnej časti tela.

Dva roky bol doma nehybný a trpel silnou depresiou.

Potom sa zoznámil s fyzioterapeutom projektu "KHATWA TEAM", ktorý mu dobre porozumel. Teraz mu dáva cvičiť doma. (musica)

Jeho fyzická kondícia sa zlepšila a s ňou sa vrátila nádej.

Dom sa zmenil na telocvičňu plnú rôzneho jednoduchého ale originálneho náradia.

Dve hodiny cvičenia denne so skutočne špeciálnymi asistentmi, ktorí sú vždy pripravení mu pomôcť a povzbudzovať ho.

Muhammad je vytrvalý a dnes túži hlavne čo najskôr sa vrátiť do práce. (musica)

Tutti: Všetkých vás zdravia mladí zo Sýrie!

Una giovane: Prežili sme deň plný jednoty/ a spomenuli sme si na našu širšiu rodinu, ktorá tiež trpí.

Una giovane: Preto je krásne žiť a modliť sa jedni za druhých, zvlášť ak niekto blízky je chorý a trpí.

Tutti: Myslíme na vás a modlíme sa hlavne za vás v Taliansku, za túto náročnú situáciu, za chorých ľudí, za ľudí nakazených koronavírusom v celom Taliansku a vo svete. Sme s vami a Ježiš je prítomný medzi nami. UNO!

6. FOCUS – SVET UŽ NEBUDE AKO PREDTÝM: AKO HO UROBIŤ LEPŠÍM?

Stefania: Teraz sa napojíme na Washington, kde máme Amy Uelmenovú a v Taliansku sú Vincenzo Buonomo a Luigino Bruni. Ahoj a vítajte.

Luigino: Ďakujeme.

Stefania: Všetkým trom by som chcela položiť rovnakú otázku. „Po tejto pandémie svet už nebude taký aký bol“ – počujeme vysloviť túto vetu, všade ju čítame, hovoria o tom všetky médiá. Chcem sa vás opýtať: „Bude to skutočne tak?“ Čo to znamená a čo to bude znamenať?

Začnime od Amy. Amy, ty si advokátka a vyučuješ na Georgetown Univerzity vo Washingtone a v Spojených štátoch si animátorkou projektov na prekonávanie rozdelení a polarizácie v spoločnosti.

Prof. Amy Uelmen, Georgetown Univerzity, Washington D.C., USA: Tu ešte nedošlo k najhoršiemu. Reálne sa tu, hlavne v New Yorku, ešte len pripravujeme na najtvrdší úder. Všetkých preto prosíme o modlitbu.

Myslím, že už prežívame silný okamih pravdy. Naša spoločnosť si veľmi váži individuálnu iniciatívu, slobodu pri realizácii svojich snov a kreatívnych plánov, a to je skvelá vec. Ale nesie so sebou riziko, že sme sústredení na našu činnosť a tak sme necitliví, dokonca slepí voči tým, čo nemajú dostatočné zdroje, ale sa tiež usilujú uskutočňovať svoje rovnako hodnotné ciele.

Čo tým chcem povedať? Prečo by sa mali zabezpečení ľudia mali zaujímať o tých, ktorí napríklad nemajú zdravotné poistenie alebo práceneschopenku, alebo príspevky v nezamestnanosti alebo sú na okraji spoločnosti, čo nemajú doklady? Vírus nám dáva silnú a jasnú odpoveď. Zaostruje na skutočnosť, že sme fakt, na celom svete, jedno navzájom poprepávané telo. Ak nedokážeme nanovo načrtnúť náš politický a spoločenský život, postarať sa jeden druhému o prvotné potreby, potom nikto nebude prosperovať. Túto pravdu nám hovorí tento vírus.

Pýtate sa, ako táto skúsenosť zmení náš svet? Nerobím si ilúzie, že sa zázračne stratia rôzne aktuálne úrovne politickej polarizácie. Myslím len, že tieto chvíle sa odrazia na našej kolektívnej psychickej stránke. Byť takto úzko prepojení je hlboká skúsenosť a to môže vytvoriť priestor hlbšiemu zamysleniu sa nad našimi limitmi a možnosťami, nad našimi aktuálnymi politickými a spoločenskými štruktúrami. A v tom vidím znaky nádeje.

Stefania: Ďakujeme, Amy.

Luigino, ty si ekonóm. Ako to bude vyzeráť z ekonomického hľadiska? Ako bude vyzeráť ľudstvo po tejto pandémie?

Prof. Luigino Bruni, economista, coordinatore EdC: Vopred sa to nedá vedieť, musíme počkať, kým to nejakým spôsobom skončí. Môžeme ale povedať niekoľko vecí.

Predovšetkým sa musíme naučiť spolu žiť s istou našou zraniteľnosťou. Lebo ak snívame o svete s nulovou zraniteľnosťou, to vyústi do uzavretia sa národov, do nových nacionalizmov, do stavania nových hraníc, a to by bolo skutočne to najhoršie, čiže by došlo k strate stáročnej integrácie, aby si sníval o svete, kde nič neriskuješ. Je to otázka rizika. Musíme sa nanovo naučiť riadiť našu zraniteľnosť a riziká novým, globálnym spôsobom, celkom nezvyčajným spôsobom.

Budeme si musieť zvyknúť aj na krátke časové vzdialenosti. Trvalo nám storočia, tisícročia, kým sme sa naučili si pomáhať – nerobilo sa to -, navzájom sa dotýkať, objímať sa. Antický svet nedôveroval druhému, cudzincovi, človeku zďaleka. Keď teraz vyjdeme z domu, budeme sa musieť znovu učiť byť si blízko, lebo vznikne tendencia vzdalovať sa z obavy, že druhý je pre mňa vírusom, a nie priateľom, bratom. Pre nás, ktorým na srdci leží zjednotený svet, je to vážna otázka.

Čo sa zmení v ekonomike? Nevieam, obávam sa, že sa zmení málo. Ľuďom nie je také jasné, že táto kríza jej aj krízou kapitalizmu. Obávam sa, že keď sa otvoria dvere domov, že všetci sa naženieme na nákupy do obchodných centier, podniky budú musieť vyrábať omnoho viac, dokonca zrýchľovať ešte viac, než predtým, aby sme dobehli uplynulé mesiace.

Ale v týchto mesiacoch enormnej skúsenosti, krásne je, že všetci spolu na svete robíme to isté, a to sa ľudstvu nikdy predtým nestalo. Zachyťme tento čas, lebo ľudia teraz akosi viac počúvajú. Hovorila si o hodnote vzťahov. Akú hodnotu má vzťah teraz, keď sme doma? Pochopme teda veci, ktorým sme nerozumeli v bežnom čase, čiže hodnotu stretnutia, môcť sa porozprávať.

Na záver: ako bude potom, závisí aj od toho, čo robíme teraz, teda od toho, kto uvažuje, má nápady, vypočujme si iné hlasy, venujme sa kultúre, lebo dnes ľudia počúvajú omnoho viac, než pred krízou a alebo po kríze.

Stefania: Vďaka, Luigino.

Vincenzo, ty si rektorom Pápežskej lateránskej univerzity a docentom medzinárodného práva. Aký svet nás čaká?

Prof. Vincenzo Buonomo, Rettore Pontifica Università Lateranense, docente Diritto Internazionale – Roma, Italia: Ah, myslím, že svet bude stále rovnaký. Svet, ktorý budeme mať pred nami bude svet s cyklami období, s obmedzenými zdrojmi, ale hlavne to bude svet s mnohými odlišnosťami. Hlavné bude, že v tomto období sa zmeníme my. Schopnosť zmeny sa premení v každom z nás na schopnosť odpovedať na nové situácie.

Pozrite, som presvedčený, že v týchto chvíľach v mnohých stúpa skoro úzkosť, obavy z budúcnosti, z pomyslenia na zajtra. Zaiste, treba myslieť na zajtra, ale v duchu zmeny vychádzajúcej z nás a to bude mať bezprostredný dopad na inštitúcie, na pravidlá.

Hovorí sa, že sa jedná o konflikt, že je to vojna, akoby to bolo niečo nové. V skutočnosti v konfliktoch, vo vojnách žijeme každodenne. Ale toto je celkom iná vojna. A na konci každej vojny treba odznova stanoviť pravidlá, ale hlavne spoločné hodnoty. Myslím, že toto bude najdôležitejší aspekt. V tejto fáze musíme byť schopní niečo navrhnúť, nielen čakať, že sa niečo zmení, ale niečo predložiť.

Národné a medzinárodné inštitúcie nám ukázali, že sme len relatívne schopní odpovedať na problémy. Prečo? Pretože uvažujeme celkom iným spôsobom. Ak bol

potrebný nový podnet na reformu OSN, alebo na reformu Svetovej zdravotníckej organizácie, k tomu došlo, ale teraz je na nás, aby sme sa chopili zodpovednosti. Ak budeme čakať, že niekto iný má zreformovať OSN, alebo Svetovú zdravotnícku organizáciu, zostaneme čakať. Rizikom je, že v mnohých krajinách je riadiaca trieda vyhladená. Ohodnoťme riziko na globálnej úrovni. Aký bude ďalší prínos?

Prakticky každý deň mám on-line lekcie so študentmi. Práve dnes dopoludnia som študentom povedal: „Pozrite, vaši rovesníci, len čo skončili medicínu boli poslaní do terénu. Pozor, od vás sa to nebude žiadať, lebo študujete niečo iné, ale bude sa od vás žiadať, aby ste boli pripravení vziať do ruky kormidlo nejakej inštitúcie, nejakej situácie v nejakej krajine, na nejakom mieste.“

Stefania: Ďakujeme Vincenzo. Posledná otázka a prosila by som o telegrafickú odpoveď. Nadvižem na to, čo si povedal o zodpovednosti, o osobnej aj spoločenskej zodpovednosti. Aký by mal byť náš príspevok, ktorý by sme mali priniesť v najbližšej budúcnosti, keď sa všetko vráti do bežných koľají? Amy.

Amy Uelmen: Rovnako ako Vincenzo, aj ja vyučujem on-line a s mojimi študentmi, svojou rodinou a ostatnými známymi vidíme, že v tejto chvíli, najväčší dar, s ktorým sa môžem podeliť je odvaha, byť otvorení skutočnosti, že kríza ukázala v nahote všetky moje obavy, strach, moje limity. Ako povedal Luigino, myslím, že práve v tomto druhu zraniteľnosti môžeme budovať naše vzťahy, na tomto základe vytvárať komunitu, kde môžeme naplno prijať jeden druhého v našej realite, že sme všetci ľudia a spolu hľadať cestu, ktorou ísť.

Stefania: Vďaka, Amy. Luigino.

Luigino Bruni: Pochopili sme, ako sú v tejto kríze dôležití ľudia. Na jednej strane sú nás miliardy v tej istej situácii, jednako ale vidíme, koľko zla resp. dobra môže urobiť jednotlivec, ak nedodržiava zákon. Tiež sme nanovo pochopili, čo je spoločné dobro, lebo sme videli, čo je spoločné zlo. Bolo potrebné toto zlo na pochopenie spoločného dobra, a že sme jedno telo, že sme previazaní a nesmieme na to viac zabudnúť.

Ako povedal Vincenzo, táto lekcija je pre nás, my z nej musíme vyjsť zmenení. Možno svet sa začne znovu náhliť, ale my po týchto mesiacoch kolektívnej a globálnej karantény musíme začať fungovať iným spôsobom.

Stefania: Grazie. Vincenzo, povedz na záver jedno slovo.

Vincenzo Buonomo: Silné myšlienky, ako je zjednotený svet, vzájomné delenie sa s hodnotami a solidarita, musíme byť schopní vyjadriť, napríklad inými pravidlami. Nadišla na to chvíľa. Ak sme to predtým nemohli urobiť, teraz je tu, máme príležitosť to urobiť na každej úrovni: miestnej i celosvetovej.

Stefania: Ešte raz každému osobne ďakujeme Amy, Vincenzovi a Luiginovi. Sledujte nás aj ďalej.

7. CHIARA LUBICHOVÁ: „ZLOŽIŤ NA OTCA KAŽDÚ STAROSŤ“

Stefania: Teraz si vypočujme Chiaru. Na začiatku sme povedali, že to bude zvuková nahrávka. Chiara túto extrémne aktuálnu myšlienku vyslovila pred 33 rokmi. Vypočujme si ju a potom sa spojíme s Emmaus.

Chiara Lubichová¹: [...] Vieme, že naša spiritualita, ktorá je našou cestou k svätosti, sa zakladá na jednom bode, z ktorého sa celá zrodila: na viere v Božiu lásku, byť si vedomí, že nie sme sami, nie sme siroty, pretože je nad nami Otec, ktorý nás miluje.

Jednou z možností na aplikáciu tejto viery máme vtedy, keď nám nejaká myšlienka robí starosti, naháňa strach. Niekedy je to strach z budúcnosti, starosti o zdravie, znepokojenie z predpokladaného nebezpečenstva, strach o vlastných príbuzných, obavy kvôli určitej práci, neistota z toho, ako sa zachovať, strach zo zlých správ, obavy rôzneho druhu...

V týchto okamihoch, práve v týchto okamihoch neistoty, Boh chce, aby sme verili v jeho lásku a žiada od nás skutok dôvery, (...) chce, aby sme využili tieto ťažké okolnosti a ukázali mu, že veríme v jeho lásku.

A to znamená: mať vieru, že on je náš Otec a myslí na nás. A teda zložiť (hodiť) na neho každú našu starosť. Naložiť ju na neho.

Písmo hovorí: „Na neho zložte všetky svoje starosti, lebo on sa o vás stará“ (1Pt 5,7).

Podstata je v tom, že Boh je Otec a chce šťastie svojich detí. Preto si on nakladá na seba všetky ich ťarchy.

Okrem toho Boh je láska a chce, aby jeho deti boli láskou.

A práve všetky tieto starosti, úzkosti, strach blokujú našu dušu, uzatvárajú ju do seba, zabraňujú jej otvoriť sa Bohu a konať jeho vôľu, otvoriť sa blížnemu tak, aby sa s ním robila jedno a milovala ho ako treba.

V prvých časoch hnutia, keď nás Duch Svätý učil robiť prvé kroky v živote lásky, to „zložiť (hodiť) každú starosť na Otca“, bolo záležitosťou každého dňa, ba aj častejšie za deň.

Aj keď sme boli kresťania, prakticky sme museli zanechať náš ľudský spôsob konania a prejsť do nadprirodzeného, božského spôsobu života. To znamená, začali sme sa navzájom milovať. Starosti kladú láske prekážky. Duch Svätý nás teda musel naučiť spôsob, ako ich odstraňovať.

A urobil to. Spomínam si, že sme vravievali, že tak ako nemožno držať v ruke žeravé uhlie, pretože by ju spálilo, a treba ho hneď striasť, s rovnakou rýchlosťou máme hodiť na Otca každú starosť. A nespomínam si takú starosť, ktorú by sme boli vložili do Otcovho srdca a on by sa o ňu nebol postaral.

Najdrahší, nie je vždy ľahké veriť a veriť v Božiu lásku. Ale my sa musíme snažiť robiť to v každom prípade, aj v tých najkomplikovanejších. Aj teraz budeme každý raz účastní na Božom zásahu. On nás neopustí, ale sa bude o nás starať. Viem o mnohých z nás, ktorí sa nachádzajú v ťažkých situáciách. Pre nich predovšetkým je venovaná táto myšlienka kolegamenta. Ale je tiež pre všetkých: koľkým situáciám musí človek v živote čeliť!

Ako potrebujeme, aby niekto Iný na nás myslel!

V týchto dňoch zložme (hodme) každú starosť na neho. Budeme slobodní v láske. Pobežíme lepšie po ceste lásky, ktorá – ako vieme – vedie ku svätosti.

¹ Z Kolegamenta CH - Mollens 26. marca 1987: „Zložiť na Otca každú starosť“.

8. MARIA VOCEOVÁ (EMMAUS): NADIŠIEL ČAS

Stefania: Emmaus, ciao!

Emmaus: Ciao Stefania, pozdravujem všetkých.

Stefania: Aj ty si doma, pravda?

Emmaus: Áno.

Stefania: Pozdravujeme, Emmaus!

Emmaus: Ďakujem!

Stefania: Emmaus, vypočuli sme si Chiaru. Povzbudzuje nás veriť v Božiu lásku. Mnohí porovnávajú toto obdobie s vojnovým obdobím. Chiara to často spomínala pri rozprávaní Ideálu, toho jej dobrodružstva, tú známú vetu, ktorú všetci poznáme: "Boli vojnové časy a všetko sa rúcalo."

Aj teraz sa rúcajú naše programy, perspektívy, istoty i tie ekonomické; mnoho ľudí zomiera. Povedz nám niečo. Ako sa stavať k tejto náročnej súčasnosti?

Emmaus: Áno, je pravda, že je to náročné, ale Chiara nám už dala kľúč, hovorí: predovšetkým všetko zložme na Otca. Logicky, prvoradá vec, aby sme všetko zložili na Otca je modlitba. Modlíme sa a pokračujeme v tom. Modlitba bude hlavnou zbraňou v prosbe Otca o prekonanie tohto obdobia.

Chiara nám ale zároveň hovorí, že len modlitba nestačí. Prečo? Lebo my musíme prinášať náš špecifický príspevok a tým je žiť pre jednotu, pre jednotu, pre *ut omnes*, pre univerzálne bratstvo. Chiara ale hovorí: pozor, lebo strach, starosti, ťa môžu niekedy pohltiť a zablokovať schopnosť milovať. A to sa nesmie stať.

Povedzme si to aj dnes: nesmie sa to stať, nesmie! Musíme svedčiť, že láska je jedinou zbraňou na dosiahnutie tohto cieľa, jedinou zbraňou na šírenie lásky vo svete, aby sa svet zmenil a chceme, aby sa táto jediná zbraň všade rozšírila.

V istom zmysle sa už šíri ako svieža a živá voda. Z rozhovorov, skúseností a všetkých príkladov sme videli, že táto láske tu je a že jej je stále viac a viac!

A túto Chiarinu rodinu vidíme prítomnú v množstve situácií, v mnohých okolnostiach. Snažme sa takto žiť zo všetkých našich síl.

A táto rodina čerpá silu práve z toho, že sme jedno, že sme zjednotení. Sme ako nejaké vojsko, ako suma členov jedného tela – Diela –, ktoré je rozšírené na celom svete ako Mária prítomná vo svojich údoch na celom svete.

A toto telo nevie robiť iné, než rozdávať lásku a nádej. A to je práve to, čo dnešný svet potrebuje viac než inokedy a než iné veci. Skutočne nás o to žiada a my mu to môžeme dať, lebo čerpáme to zo sily jednoty a zo sily lásky, ktorú nám Chiara nakazuje, aby sme mali prv, než akúkoľvek inú vec.

S touto Chiarinou myšlienkou vieme ísť dopredu. Okrem toho máme jednu výhodu: ako sme povedali, sme jedna rodina, je to ako suma kvapiek, ktoré tvoria oceán, ako súhrn potôčkov, ktoré nakoniec vytvoria veľkú rieku. Takí chceme byť: týmito malými kvapkami, týmito potôčkami, z ktorých po spojení sa vytvorí veľká rieka a rozšíria túto lásku po celom svete.

Príležitosti nám nechýbajú, hľadáme ich, ale nám nechýbajú. Zanedlho tu bude jedna vzácna príležitosť. Celé Dielo pripravuje na prvý májový týždeň akciu Týždeň za zjednotený svet. Zaiste to nebude formou ako v predchádzajúcich rokoch. Prečo? Kvôli tejto výnimočnej situácii, v ktorej sa nachádza celý svet. Budeme preto hľadať nové formy. Mladí nad tým už uvažujú a zvažujú, ako to urobiť, chcú využiť sociálne siete, médiá. Do tejto prípravy sme zatahnutí aj my, celé Dielo.

Tohtoročná téma je *"In time for peace"*, čiže ešte je čas, aby sme budovali mier a bratstvo, ešte je čas, a tento čas je teraz, nemôžeme čakať. Musíme urobiť všetko, aby sa táto myšlienka premenila na skutočnosť.

Mladí majú mnoho plánov, nenechajme ich samých, lebo *Týždeň za zjednotený svet* nie je vec mladých, ale celého Diela. Preto my všetci, nielen podporujeme ich projekty, povzbudzujeme ich, ale zapojme sa do toho, urobme všetko, čo je v našich silách, ale zároveň nechajme voľnosť svojej fantázii, aby nám napadli mnohé iniciatívy z Ducha Svätého. Aby všade navôkol vyklíčili iniciatívy, ktoré by svedčili svetu, že milovať sa dá stále, že lásku nič nezastaví, žiadna pandémia, žiadne protivenstvo nás nezastaví, že láska zvíťazí vždy a v každom prípade. Ukážme to v Týždni za zjednotený svet!

Myslím, že túto príležitosť si nesmieme nechať ujsť, preto ju prežime spoločne, ukážme to mnohým, hovorme o tom mnohým, zapojme nej mnohých.

Na záver vám chcem pripomenúť tri veci, ktoré som spomenula.

Po prvé: nič nezastaví lásku, nikto a nikomu sa nepodarí ju zastaviť.

Druhé: naša sila je v jednote.

Tretie: *Týždeň za zjednotený svet* je vzácna príležitosť od Boha v tejto chvíli, aby sme vyzdvihli univerzálne bratstvo, ktoré sa šíri a premieňa.

S tým sa s vami lúčim. Toto pranie vyslovujem sebe a všetkým, ktorí ma teraz počúvajú, celej Chiarinej rodine vo svete.

Stefania: Nesmierne ti ďakujeme, Emmaus, za tieto tri rady si berieme k sebe domov.

Emmaus: Vďaka všetkým. Spoločne dopredu.

Stefania: Áno, spoločne. Ďakujeme všetkým za príspevky, ktoré ste nám poslali. Posielajte nám ich ďalej, zavesíme ich na web a sociálne siete.

A prv, než sa s vami rozlúčim, pri novom kolegame sa stretne 25. apríla o 12 hod. SEČ.

Lúčime sa s vami pesničkou od Gen Rosso, ktorí nám z domu zaspievajú pieseň: "Vnútri máme silu". Zdravíme aj týchto našich umelcov, ktorí majú v týchto dňoch rôzne vystúpenia, koncerty a z domu, šíria odvahu a krásu. Zdravíme vás všetkých. Ciao!